

σταθμό, τοῦ εἶχαν κάνει κόσκινον τὸ κεφάλι, καὶ μιὰ μάλι-
στα τὸν εἶχε πάρει καταμεσῆς στὸ κούτελο καὶ εἶχε περάσει
πέρα πέρα.

* *

— «Λυπήθηκα πολὺ, φαρμακώθηκα ἅμα τὸν εἶδα σκοτω-
μένο. Εἶχα μετανοιώσῃ φρικτὰ ἀπ' τὴν στιγμήν ποῦ τοῦ ῥίξα.
Μπορεῖ νὰ μὴ τὸν εἶχε ῥιπύχει ἡ δική μου σφαῖρα, μὰ
ποῖος ῥοροῦσε νὰ μὲ πείσῃ γι' αὐτό ; Νόμισα ἐκεῖνη τὴν
στιγμὴ πῶς τὸν σκότωσα ἐγὼ μονάχος μου, πῶς σκότωσα
ἀδελφὸ μου, καὶ ἄρχισε ἡ ψυχὴ μου νὰ ραγίζει καὶ νὰ κομ-
ματιάζεται.

Μ' αὐτὸ ἦταν ὅλο καὶ ὅλο.

Κατόπιν στὸ Βελεστῖνο, διευθετοῦσα μόνος μου πολλὰς
φορὲς τὰ κανόνια, σημάδευα, καὶ ἀμέσως ἔφερνα τὰ κιάλια
στὰ μάτια γιὰ νὰ ἰδῶ πόσους ἀνθρώπους θὰ σκοτώσῃ ἡ ὀβίδα
ἅμα θὰ σκάσῃ.

Ὅσο περισσότερη καταστροφὴ ἔκανε, τόση μεγαλειότερη
χαρὰ αἰσθανόμουν μέσα μου.

Κι' ἔπειτα ῥὲς θηρίο ἀνήμερο, ἂν μπορῆς, τὸ λεοντάρη,
καὶ τὴν τίγρη ! »

Ἰούλιος 1897.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὅ,τι κατέστη γελοῖον δὲν εἶνε πλέον ἐπικίνδυνον.

*

Οἱ καυχώμενοι διὰ τοὺς προγόνους των εἶνε ὡς τὰ γεώμηλα, τῶν
ὁποίων τὸ καλλίτερον μέρος κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν.

*

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις ζωηρὸν πνεῦμα μόνον, ἀλλὰ καὶ δίκαιον.
Ἡ τελειότης ἐνὸς ὥρολογίου δὲν εἶνε νὰ προχωρῇ ταχέως, ἀλλὰ νὰ
βαδίζει κανονικῶς.